

روستای کندوان تنها روستایی در ایران است که سالیان پیش مردم از مصالح ساختمان سازی برای خانه های خود استفاده نکردند بلکه کوه را کردند تا جایی برای زندگی خود باز کنند کوههای منطقه کندوان جایی در انتهای استان آذربایجان شرقی سربه فلک کشیده و سنگی هستند. درست شبیه به کله قند. همین دلیل است که نام خانه ها را کله قندی گذاشته اند حالا در این خانه ها مردم نه تنها زندگی می کنند بلکه بخشی از فضای زندگی خود را به گردشگران اختصاص می دهند و از آن درآمد کسب می کنند.

بسیاری از آنها صنایع دستی نیز به گردشگرانی می فروشند که تعدادشان در روزهای آخر هفته بیشتر می شود. صنایع دستی فروخته شده توسط ساکنان روستای کندوان اما تعداد کمی گلیم و جاجیم است و بسیاری از این صنایع را محصولات خوراکی و گیاهان دارویی تشکیل می دهد گیاهانی که خودشان از منطقه کندوان و یا اسکو آورده اند و درست کرده اند. آنها که دام بیشتری دارند روغن حیوانی نیز در مغازه ها می فروشند. روغن گاوی و گوسفندی با رنگ های زرد یا سبز. در برخی از مواقع می توان عسل تازه نیز از مردم خرید اما بیشتری محصول به خشکبار و سبزی های خشک شده اختصاص دارد. در فصل بهار نیز زنان گلهای محمدی زمین های اطراف روستا را می چینند و برای فروختن و استفاده روزانه به روستا می آورند. در این جا می توان حجم زیادی گل محمدی به قیمت ارزان خرید.

زنان روستا گل های محمدی را خشک کرده و یا دم می کنند و به همراه چای به گردشگران می فروشند. اینجا اما دامداری و کشاورزی کم رنگ تر شده است. نظری از اهالی روستای کندوان می گوید: وقتی می توان راحت در خانه نشست و گردشگر کنارت در یکی از اتاق ها اقامت کند دیگر کسی سر زمین نمی رود به همین دلیل است که در این روستا محصولات دامی کم فروخته می شود چون کسی دیگر دام ندارد مگر چند زمین کشاورزی و درخت که محصولات آنها را می توان در این روستا خرید.

در کنار تمام گیاهان دارویی و خشکبار اما صنایع دستی این روستا را کیف های گلیمی و سفال های همدان، تعداد محدودی صنایع شیشه ای می توان دید که بیشتر آنها را هنرمندان تبریز و اسکو ساخته اند. روسری های چاپ کلاغه ای و مقان دوزی در کندوان کم نیست.

یکی از زنان روستا نیز سفالهایی می سازد که خودش یاد گرفته است او از معدود افرادی است که در فروشگاهش کار می کند تا به گردشگران روستا بگوید این هنر دست خودش است. هنر دست یکی از ساکنان روستای کندوان.

در میان همه محصولات سنتی که در روستا فروخته می شود، به راحتی می توان لابه لابه لای صنایع دستی ایرانی صنایع دستی خارجی نیز دید که فروخته می شود هر چند مسئولان روستا و استان در نظر دارند تا این اجناس را از روستا خارج کنند اما هنوز مغازه داران و فروشندگان تمایل دارند از این محصولات بهره ببرند چون فروش زیادی دارد و قیمت کم.

می توان در کنار سفال هایی که از همدان به کندوان آمده است سفال رنگی چینی هم دید که ارزان قیمت است و به دلیل رنگ شادی که دارد مورد توجه گردشگران قرار دارد.

در این باره احد ماهری بخشدار مرکزی اسکو به [خبیرنگار مهر](#) می گوید: ما تمام تلاشمان را می کنیم که جنس بنجل وارد روستا نشود. حتی با استانداری نیز جلسات متعددی برگزار کردیم که عرضه محصولات غیر ایرانی کنترل شود و نظر استانداری نیز بر رونق تولید ملی است اما نه با شیوه قهرآمیز بلکه با تعامل. در همین راستا به فروشندگان اعلام کرده ایم که اجناس جدید را وارد نکنند تا زمانی که همین کالاها فروخته و تمام شود.

علیرضا قوچی، مدیر پایگاه پژوهشی روستای تاریخی کندوان به [خبرنگار مهر](#) می گوید: شاید تنها ۰۲ درصد محصولات خارجی در روستا وجود دارد که به فروش می رسد. در کمیته کالای قاچاق مصوب شده که کالای چینی و خارجی در آنجا فروخته نشود. اجناسی که اکنون داخل روستاست از محصولات طبیعی و ملی و منطقه ای تشکیل شده است که همه آنها یک طرف و اجناس خارجی یک طرف دیگر مغازه ها هستند تا زمانی که اجناس موجود تمام شود. ما در این روستا به وفور ورنی، گیاهان دارویی، جاجیم و گلیم و ... که در منطقه تولید شده را می بینیم و نظارت می کنیم که چه مقدار کم و یا زیاد شده اند. گلیم و جاجیم روستا از اهر می آید کندوان بازار هدف مسمان دوزی نیز شده است. الان درباره کاشی و سرامیک کارهایی را انجام داده ایم که باید روندش طی شود تا بتوان آنها را با اجناس خارجی جایگزین کرد.

اکنون چند ماهی است که از اعلام مسئولان میراث فرهنگی به مغازه داران کندوان برای ممنوعیت فروش اجناس خارجی می گذرد باید دید تا چه زمانی این محصولات کاملاً فروخته می شود تا این روستا که قرار است روزی جهانی شود خالی از محصولات خارجی شود.